

(המשך מעמוד 25)

המצרים של תחילת השבוע בירושלים לא היו אותם מצרים של ביקור סאדאת או אותם מצרים אותם פגשו ישראלים בקאהיר. אלה היו מצרים שהרגישו כי רומז, ואף טענו זאת. אלה היו מצרים קודרים, מודאגים, חמורי סבר, מבחינות מסוימות היו אלה מצרים מושפלים.

סיפר אחד מראשי הממשלה, המוגדר היום בהיסטורון כ"מקור רם דרג": "לאחר המכה עם היישובים, אותה החלטנו לבי לוע, לאחר מיספר התפרצויות זעם טבי עיות ומובנות, באה ביום הראשון ההרג געה האמריקאית לקאהיר. רק כשהגענו לירושלים התברר לנו כי אנחנו בעצם ויי תרנו לאורך כל החזית. השינוי הגדול כביכול של ממשלת ישראל, בעניין סדר היום, לא היה כל ויתור מצידה של יש ראל, והוא כלול ויתור על הדרישות האלי מנסריות שלנו. זהו גשר של נייר, וקשה להניח שאת המשא הכבד של השלום נור כל להעביר על גשר כה רופף."

ההתרוצצות בממשלת המצרים גברה בשעות הערב של היום הראשון. הגל"ן בין ירושלים לקאהיר היה בפעולה כימעת בלתי פוסקת. על פי הוראות מקאהיר, ביקש שריהחוק המצרי כאמל לדחות את הפגישה, שנועדה לאותו ערב, עם ראש הממשלה מנחם בגין. "אנחנו עייפים" היה התירוק.

הכותרות השמנות של דיין

ההרגשה בדיונים הפנימיים של הי ממשלת המצרים נעה כמו מטולי טלת, בין אכזבה גמורה להרגשה של מה אנחנו עושים כאן? לבין שביבים של תיקוה ואופטימיות. כאמל דיווח להבריו, ביניהם גם כמה מעורכי העיתונים החשור בים, הידועים כמקורבים לסאדאת אף יותר ממספר חברים רשמיים של הממשלה, כי דיין פירט בפניו את הקשיים הפנימיים של ממשלת ישראל. "הקלפים הגלויים עליהם דיבר דיין נותנים אולי להבין כי סדר היום הקבוע הוא מס למתנגדי בגין, אבל אחריכך נוכל להעלות את הי בעיות שאנו מעוניינים בהם," נשמעה הי דעה.

כל אותה עת נערכו דיונים קדחתניים במשרד ראש הממשלה שבקריית בגור יון ובצריפי משרדהחוק הסמוכים להלי טון. בגין דיווח על שדר, שהביא עימו הרב אלכסנדר שינדלר ממצרים ושנסר לו במוציאיהשבת. לפי שינדלר עומד סאדאת ערב התפטרות. שינדלר היה הראשון שסיי פר, לתדהמת ראשהממשלה, כי סאדאת עומד לצאת לחופשתהסתגרות בת 10 ימים, חופשה אשר נועדה כמובן להקפיא מצבים בלתי נוחים. ההתפטרות של סא ראת היא הסוף, גם של השלום וגם של ארצות-הברית במוזח-התיכון, ואת זה

תה אותו תידרוך אומלל. מאז בואו של סאדאת לארץ לא נאמרו דברים כה חמור רים ברגע שעלול להיות מכשיל והרה סכנות. בטון דיבור דיני טיפוס לעג כימר עט שריהחוק לאיומי ההתפטרות של סא דאת ודחה, כימעת בגסות את הלחצים המצריים, שהם לגיטימיים במשאימתן מר סוג זה הנערך עתה בירושלים. שוב נטבעו מטבעות מאימות, השיי כות כאילו לעידן הקודם, כמו: "ישראל

ההצהרה של בגין

כשהגיע בגין לפגישתו עם ואנס, התלוננו בפניו עשורת הצלמים כי בגלל אנשי הביטחון הם לא הספיקו לצלם את בואו. בגין שהיה במצב רוח מרום נכנס למכוניתו, הנהג נסע כ-100 מטרים לאחור וחזר לפתח הישכה. בגין ירד מהמכונית ולא יכול היה שלא להניף את כובעו בברכה היתולית לעבר הצלמים, אשר לכבודם ערך את ההצהרה.

של דיין למחרת היום, בתדריך שהוא נתן לכתבים המדיניים במשרדו. דיין נפגע מהעובדה שבגין הוא הי מארח בסעודת-הערב. על פי כללי-הטקס, דיין הוא "בעל הבית" על הוועדה המדי גית ואילו על בגין היה להזמין לשיחת גימוסין קצרה את שריהחוק המצרי, כפי שעשה סאדאת בעת ביקורו של עזר וייצ מן בקאהיר. אמר על כך עזר של דיין, אלי רובינשטיין: "יש משהו שחושב ש התפקיד של שריהחוק זה להתרוצץ בין לוד לירושלים ולהסיע את האורחים ב מכונת שלו."

דיין החליט לחזור לכותרות, ולכותרות שמנות בכל מחיר. תוצאת החלטה זו הי

התדהמה בהיסטורן היתה שלמה. ד"ר מורסי נקרא לנסח תגובה חריפה ביותר, אשר טולפנה לקאהיר לאישור. ההוראות מקא היר הגיעו רק בשעות אחרי-הצהריים והן הפתיעו אפילו את כאמל. "להנמיך את הטון", היתה תמצית ההוראות. הפקידים הרשמיים קיבלו הנחיות שלא להגיב ואף להסביר את חוסר התגובה ברצון כן של ממשלת מצרים לטהר את האווירה. מורסי לא יכול היה להתאפק והוסיף לכן אינר טרפרטציה משלו: "אנחנו לא רוצים לפי תוח פצעים ישנים", אמר בהתייחסו להצי הרות דיין. מצריים ביקשה הפסקת אש ב מילחמות התעמולה והעצבים בינה לבין ממשלת ישראל.

היה עוד פרט בתידרוך של דיין, כבי יכול פרט שולי, שהקפיץ את המצרים. דיין ניסה ליצור את הרושם שלא היה כלל לחץ אמריקאי על ישראל לשינוי סדר היום, וכי היוזמה לביטול ביקורו של ואנס היתה של דיין עצמו. שוב חשו עצמם המצרים מרומים. "האם האמריקאים עשו יד אחת עם הישראלים בעניין זה?" היה זה דווקא השגריר האמריקאי סמואל לו איס אשר הבין כי המצרים עלולים להי פגע מ"גילוי" זה. הוא מהר לטלפן לכאמל ולמסור לו שדיין אמנם אמר משהו על כך שוואנס יכול לדחות את ביקורו, אך לואיס לא ייחס לכך משמעות ולא העביר את הידיעה. "ואנס החליט בעצמו על ביטול בואו לישראל, כפי שהוא החליט בעצמו אחריכך, כן לבוא."

מאחר יותר שוב גיסו מיספר אופטי מסיטים מיקצועיים-כימעת בממשלת המצ רית להצביע על נקודות אור. "זה רק דיין שמדבר, בגין לא אמר מילה מאז שהגענו", הם אמרו, "רוה סימן טוב." בי צהריים בא עוד סימן טוב אחד. דיין, אשר אירח את ראשי הממשלה המצרית לאור חת-צהריים במלון פלאזה, היה מקסים, רך ושמנטי, כפי שרק דיין יודע להיות. שוב עלתה הסברה, כי התידרוך האומלל היה גם הוא רק לצורכי פנים.

התרגילים של דיין

מורסי ופקיד משרד-החוק הישראלי, בני אבילאה התחרו ביניהם בעריכת מסיבות-עיתונאים במרכז התיקשורת. אלה של אבילאה היו בדרך-כלל חזרה על מה ששידר הרדיו או הקראה של ביוליטינים רשמיים. אלה של מורסי היו מאופקות. מורסי הוא אמן בלא להגיד מאומה ומהצד האחר, בעלי און קשבת, יכולים למלא טורים שלמים מהמידע שהוא מעביר כאי לו בדרך-אגב, בעזרת רמז מבודח או הכי חשה המלווה במיצום עיניים משמעותי.

אחרי-צהריים הגיע עוד רמז מעודר. שרי הביטחון עזר וייצמן, אשר המצרים יוד עים שהוא המקובל ביותר על הנשיא סא

פצעים ישנים חדשים

לקות אחדות לאחר סיום התדריך היה הנוסח המלא שלו בידי של כאמל.

וייצמן מסביר
שרי-הביטחון עזר וייצמן ידוע בקרב המצרים כאישיות הישראלית המקובלת ביותר על סאדאת. כאשר גבר המתח, נשלח וייצמן למלון הילטון להרגיע את המצרים, או כפי שהסביר אחד מעוזריו, להסביר להם "שהשד אינו נורא כל כך". בתמונה: וייצמן ומזכירו הצבאי משוחחים עם עיתונאים.

דיין מתחנחן
ערב פתיחת הוועדה נקט משה דיין בשיטת המקל והגזר כלפי הממשלה המצרית. בתמונה, ארוחת הצהריים אותה ערך דיין לראשי הממשלה המצרית בה הפעיל דיין את כל הקסם האישי שלו. מימין לשמאל: בוטרוס ראלי, דיין, מוחמד כאמל והפרופסור אהרון ברק.